‘Оно чега се највише плашим за вас после мене јесте оно што ће вам се отворити од раскоши овога света и његових украса.’

Од Ебу Сеида ел-Худрија, нека је Аллах задовољан њиме, се преноси: „Једног дана, Божији Посланик, нека су на њега мир и благослов Божији, сео је на минберу, а ми смо седели око њега. Тада је рекао: ‘Оно чега се највише плашим за вас после мене јесте оно што ће вам се отворити од раскоши овога света и његових украса.’ Тада је један човек рекао: ‘О, Божији Посланиче, да ли добро може донети зло?’ Посланик, нека су на њега мир и благослов Божији, ћутао је. Људи су му рекли: ‘Шта ти је? Обраћаш се Божијем Посланику, а он ти не одговара?’ Видели смо да му се објављује. Када је објава завршена, обрисао је зној са чела и упитао: ‘Где је онај који је поставио питање?’ Као да му је похвалио питање, а затим је рекао: ‘Добро не доноси зло. Биље које у пролеће расте може да убије или да оштети, осим животиња које једу док им се стомак не напуни, а онда се изложе Сунцу, и испразне се, те се врате на пашу. Овај иметак је зелен и сладак, и добар је сапутник муслиману који даје од њега сиромаху, сирочету и путнику. Али онај ко га узима неправедно, као да једе и никад се не засити, и тај ће иметак на Судњем дану бити сведок против њега.’“

[متفق عليه] [صحيح]

Једног дана је Посланик, нека су на њега мир и благослов Божији, седео на минберу и разговарао са својим асхабима, па је рекао: „Највише чега се бојим и страхујем за вас након мене је оно што ће вам се отворити од благослова земље и раскоши овога света, његових украсе и лепота – све што чини различите ужитке, одећу, усеве и друге ствари којима се људи поносе, иако су кратког века.“ Један човек је тада рекао: „Раскош овога света је Божија благодат, па да ли ће та благодат постати казна и невоља?“ Људи су прекорили онога који је питао, јер су видели да је Посланик, нека су на њега мир и благослов Божији, ћутао, па су помислили да га је питање наљутило. Затим се показало да је Посланик, нека су на њега мир и благослов Божији, добијао објаву. Он је потом обрисао зној са чела и упитао: „Где је онај који је поставио питање?“ Човек је одговорио: „Ја сам.“ Посланик, нека су на њега мир и благослов Божији, захвалио је Аллаху и похвалио Га, а затим рекао: „Право добро не доноси ништа осим добра, али раскош овога света није чисто добро, јер води ка искушењу, надметању и заокупљању на рачун потпуног окретања ка Ахирету (оном свету).“ Затим је навео пример и рекао: „Пролећна трава и зеленило, што је врста усева која се допада стоци, може да убије од преједања или доведе до смрти, осим у случају стоке која једе умерено. Она једе док јој се стомак не напуни, а затим се изложи Сунцу, испразни своју утробу и олакша се, па онда поново прежива оно што јој је у желуцу, а затим се враћа и наставља да једе.“ Овај иметак је попут зелене и слатке биљке, која

може убити, или скоро убити ако се у њему претерује; осим ако се задовољимо малим, које је потребно и довољно, и ако га стекнемо на дозвољен начин, онда не наноси штету. Такав иметак је добар сапутник муслиману који од њега даје сиромаху, сирочету и путнику. Онај ко га узима на неправедан начин, Аллах му неће у њему дати благослов. А онај ко га узима неправедно, сличан је ономе који једе и никада се не засити, и тај иметак ће на Судњем дану бити сведок против њега.

http://www.sunnah.global/hadeeth/sr/show/4180